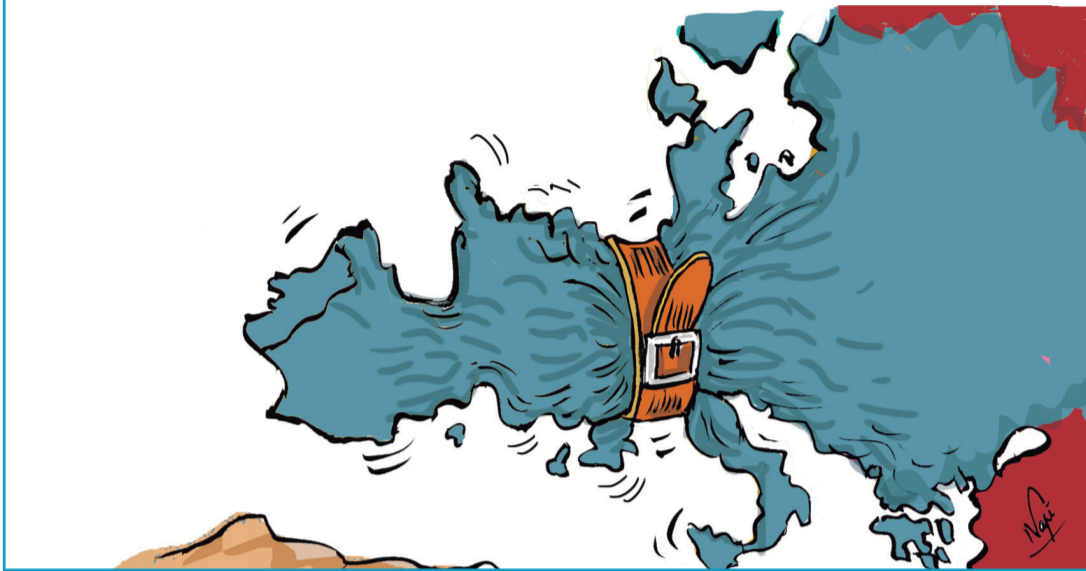

Napi

¿UNA FALLA?, ¿UN ALUVIÓN? NO: EUROPA SE APRIETA EL CINTURÓN

La plumilla

Jordi Franquès

ANTONI COLL I GILABERT
 @Collgilabert

El ejercicio del periodismo lleva a establecer lazos de simpatía que el paso del tiempo no desata. Pienso en Jordi Franquès, fallecido a los 92 años. Dios prolongó su vida, que pudo acabar hace mucho tiempo, el día que maniobrando con su coche en el puerto en una noche cerrada cayó al mar. Tuvo serenidad para abrir las ventanillas y dejar que el agua entrara hasta equilibrar la presión y poder abrir una puerta para salir a nado.

Fue conocido como líder de las protestas de los vecinos de la Punta de la Mora para gozar de accesos más seguros a la N-340, pero sobre todo, por su vida de trabajador infatigable al frente de Tallers Franquès. Un amigo, Salvador Soler, cita sus convicciones, honestidad y fortaleza. Nada que añadir, excepto el pésame a su familia.

La mirada
 des de Collsuspina

Un gran sentit de l'humor i joventut d'esperit han estat els secrets de la longevitat de l'escriptor reusenc, que també va ser activista cultural, polític i empresari molt estimat. Dona nom a la Biblioteca Municipal de Reus

PER TATE CABRÉ
 tate@tatecabre.com

ADEU A XAVIER AMORÓS
 EL DEGÀ DE LES LLETRES CATALANES ENS DEIXA A PUNT DE FER CENT ANYS

Ha mort Xavier Amorós, el degà de les lletres catalanes, als 99 anys, nou mesos abans d'arribar al centenari. Un home energètic, jove, amb bon humor i amor a la canalla. És aquest el secret de la seva longevitat? Li passa el testimoni al Josep Vallverdú, de la mateixa quinta del 1923 però tres mesos més jove, amb molt de tremp i especialista en literatura juvenil. Està clar, el contacte amb la joventut rejuveneix.

Veient que passaven els anys i el Xavier Amorós es mantenia igual d'afable, cordial, i seguia rebent premis i distincions, cada vegada més importants, com la de doctor honoris causa per la URV – i d'això ja fa quasi 20 anys! – un es podria pensar que l'escriptor mantenia un pacte amb el diable.

Però la recepta és molt més senzilla: Amorós era jove d'esperit, li encantava el contacte amb els nens i els joves; no havia perdut la mirada adolescent i a algunes portades dels seus llibres hi posava la seva foto de petit o la de la seva dona, la Luisa, als anys tendres... Fotos molt boniques... Rebia estudiants a casa seva sense problemes i els explicava com havien de fer per obrir-se camí en el món de l'escriptura...

I vaig tenir la sort de ser una d'aquelles noies de 18 anys que per a un treball de l'institut Gaudí de Reus vam fer cap al seu àtic del passeig Prim, amb la Cori Gil i l'Anna Garcia. Jo només hi anava per curiositat, el treball era d'elles, però aquell escriptor elegant, culte i simpatiquíssim no només ens ajudava desinteressadament... Ens ho vam passar genial!

Dies després de la seva filla M. Lluïsa, que a classe de literatura catalana de COU gastava el ma-

Xavier Amorós a casa seva del passeig Prim de Reus xalant amb la canalla com li agradava tant. FOTO: TATE CABRÉ

teix directisme que el seu pare – i fins i tot li dèiem Cuca, com a casa seva –, ens va llegir uns poemes d'ell, del Realisme Històric, ens va portar al Teatre Fortuny, al Teatre Lliure a Barcelona... Ens va inocular el virus de la literatura...

Així és com el recordarem sempre: com un jove poeta de 99 anys

El Xavier Amorós no tenia mai pressa quan parlava de literatura, de les coses de Reus, de l'ofici d'escriure... (una tarda que ens vam trobar a la platja de Salou quasi se'ns va fer fosc drets davant del mar). Li encantava compartir i tampoc tenia mai un no pels joves que començàvem: malgrat les tantíssimes vegades que li vaig trucar a qualsevol hora, des de la redacció del diari, des de qualsevol lloc, demanant-li de-

claracions, dades, contactes... Em va concertar una entrevista amb l'Amàlia Barlow, germana de Gabriel Ferrater a casa de la seva germana Eulàlia Amorós, a Barcelona... Em va confeccionar una llista amb tots els poblets interessants de les comarques tarragonines per a fer una sèrie de reportatges... Em va prologar un llibret de retrats literaris que va publicar el Diari amb el títol de 'Dins el marc'... I sempre, sempre em repetia: «Sobretot no deixis d'escriure, escriu i escriu que escrivint s'aprèn a escriure...».

L'última vegada que ens vam trobar a l'escala del passeig Prim, on per casualitats de la vida vam acabar sent veïns, seguia tan enriolat com sempre i vam xalar molt fent-nos una selfie amb els meus nebots petits, ja tenia 98 anys però encara era jove. Va començar enjogassadament a la literatura amb els seus amics de 'La Triple A': Arnavat, Amigó i Amorós, i es feien dir 'Els Maquis de la poesia'. Així és com el recordarem sempre: Un jove poeta de 99 anys.

Periodista

Doctora en Periodisme i Ciències de Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, **Tate Cabré** ha treballat en premsa i televisió. És Guia Oficial de Turisme de Catalunya.

12708